

HÜSEYİN YILMAZ

Mehmet ÖZÇELİK tarafından yazıldı.
Pazartesi, 27 Eylül 2010 17:44 -

HÜSEYİN YILMAZ

Tevazu, ahlâk-ı hasenedendir; mü'mine de çok yakışır.

1959-60 da Adıyaman'ın Gerger ilçesine bağlı Çobanpınar köyünde dünyaya gelmiş. İlkokulu kendi köyünde okumuş, ortaokula Kahta'da başlamış Gerger'de bitirmiş, liseyi ise Adıyaman da okumuş Üniversiteyi Bursa İktisat Fakültesi Edebiyat Bölümünü okuyarak tamamlamış,

Mezun olduktan sonra Yeni Asya Gazetesinde dokuz ay çalışmış, evlilik arkasından da askerliğini tamamlamış. Daha sonra da Zaman Gazetesinde üç buçuk yıl çalışmış. O yıllarda daha çok röportaj, araştırma, seri yazılar ve yorumlar üzerine mesaisini teksif etmiş, sert mizacı nedeniyle bir yöneticinin suratına kapağı kapatması sonucu gazetecilik hayatı sona ermiş.

*Bundan sonraki dönemde Timaş Yayınlarında çalışmış, dokuz eser telif etmiş, üçü roman, altısı yakın tarihle ilgili. Son onbeş yılı ise ticaretle geçirmiş. Ancak, yazarlığa olan istek ve arzusu tekrar onu yazı yazmaya yöneltmiş, Edebiyatçı-Yazar olan Hüseyin Yılmaz güçlü bir kaleme sahip...
En büyük arzusu sesini dünyaya bir şekilde duyurmak...*

Yazı serüveniniz ne zaman başladı?

Yazı serüveninin öncesini kaydetmem, daha doğru olacak. İlk mekteb dördüncü sınıfta kitaplık kolu başkanlığına seçildim. Muallimin teşviki miydi, ben mi talep etmiştim; hatırlamıyorum... Köy mektebinin küçük ve derme çatma kitaplığında ilk defa birarada görerek hayrete düştüğüm bir kaç yüz kitabın arasından elimin ilk uzandığı kitab: Binbir Gece Masalları... Binbir Gece'nin ismi çocukluk muhayyileme pırıltılı gelmişti sanırım, bu

tercihe başka bir mânâ yüklemek imkânsız... Ve Binbir Gece bütün bir şark, hattâ bütün bir insanlıktı. Kitabı kaç sefer okudum, onun açtığı yoldan yürüyerek kitaplıktan kaç kitab daha bitirdim, hatırlamıyorum. Hatırladığım ve bildiğim tek şey, yazı hayatımın ilk kapısının Binbir Gece'nin büyüğü eşiği olduğudur.

Kitaplarım basıldıktan sonra birgün Gerger orta mektebinde okuyan yeğenimin arşivlerden çıkarıp bulduğu evrakı, bir sınıf hocasının ferâsetini ifâde ve takdir babından kaydetmek istiyorum. Yıl sonu kanaat notlarının kaydediliği evrakta hocam, fakîr için: "Yol gösteren ve elinden tutanı olursa, ileride iyi bir yazar olabilir!" diyordu... Ne doğru dürüst yol gösterenimiz, ne de elinden tutanımız oldu, lâkin kaderin hükmü en mütevazı ve zayıf tarafından da olsa, orta mekteb hocamı teyid etmişti...

İlk karalamalarım lise yıllarına aittir... Sonra üniversite yıllarında mahallî gazetelerde boyumu aşan, çoğu küstah ve rahatsız edici satırlara imza attım. Nihâyet cemaatî bir kavga meydanında gösterdiğim pervasız, belki bir parça da hadden aşkın gayretin mükafatı olarak İstanbul dâveti vuku buldu... Bu, aynı zamanda profesyonel mânâda mesleğe atılmış ilk adımdı. Dâvetin sahipleri, fakîre ihtiyaçlarının olduğunu söylüyorlardı. Gazetede faydalı olacaktım... Fakîrle birlikte, faydalı olsunlar, düşüncesiyle devşirilmiş kişiler arasından ilk kovulan oldum; medar-ı iftiharım bu birinciliği diğer faydalı olacakların dereceleri tâkib etti. Kaderin tecellisine bakınız ki, bu faydalı olacaklarına hükmedilenlerin tamamı faydalı oldu ama, başka müesseselerde, başka yerlerde.

İlk eserim olan Hüzün Çiçeği'ni askerlik vazîfesini îfâ ettiğim Sarıcaali Karakolu'nun Meriç nehrine nâzır bahçesinde kaleme aldım. İlk gözağrım, Zaman Gazetesi'nde çalıştığım sırada Timaş Yayınları tarafından neşredildi. Onu diğerleri tâkib etti. Meslekten koptuğumda 32 yaşında idim ve neşredilmiş 9 kitap geride bırakıyordum; üçü roman altısı yakın târih araştırmaları...

Neşredilmiş eserlerinizi sıralayıp, en çok hangisini ve niçin daha çok beğendiğinizi söyleyebilir misiniz?

Hüzün Çiçeği, Hiç Yaşanmamış Gibi ve Rejim Düşmanı Rıza, roman türünden. Cumhuriyetin İlk Yıllarında Devlet Terörü, İttihad-ı İslâm ve Hilafet, Doğu Gerçeği ve Müslüman Kürtler, İnkılâb Kurbanları, Ayasofya ile Öldükten Sonra Allah Diyen Bakan adlı eserler daha çok yakın târihimize dâir çalışmalar... Tabî bir yazarın çok kesin hatlarla herhangi bir kitabını diğerlerine tercih etmesi güçtür, ama bir ısrar vâki olursa elim iki

esere uzanır: Hüzün Çiçeği ve İnkılâb Kurbanları... Birincisi, ilk gözağrım, yılların heyecan ve ümidleriyle kaleme alınmış; diğeri, gazetecilik hayatımın hacmi küçük ama iddialı eseri... Bu kitaptan yargılandım, Cumhuriyet zindanlarını boylamaktan bilirkişi raporuyla sıyrıldım. İstinad edilen suç: M. Kemâl'e hakaret. Abes mi, abes bir dâvâ idi... Düşünce adamının .... gibi kovalandığı bir memlekette düşündüklerini haykırmak, cenk meydanında düşman saflarına kılıçsız kalkansız düşmekten farksız. Maalesef Türkiye bu iğrenç vaziyetten hâlâ kurtulamadı...

Müsaadenizle Müslüman Kürtler'e de bir pencere açmak isterim. Bu kitabı kaleme alıp neşrettiğimiz yıllarda Kürt Meselesi, Markist Kürtçüler ile Türkçü devletin tekelinde idi. Hakîkati haykırmak; ya budala, yahut ölüm dahil her türlü tehdid ve tehlikeyi göze almayı gerektiriyordu. Hepsini göğüsledik, eser o devirde güzel hizmetler etti. O gün haykırdıklarımızın Sağ câmia tarafından sayıklanması için yılların akması gerekti.

Risale-i Nur'la ilk temasınız ne zaman ve nasıl başladı?

Orta mektebin ilk yılında bir âile dostumuzun evinde kalıyordum: Fırıncı Hacı İbrahim... Allah gani gani rahmet eylesin, bu zât, Kâhta'nın ileri gelen eşrafından ve hizmet ehli bir Nur talebesi idi... Kırmızı kitaplarla sağlanan bu ilk göz temasının aşka inkılâb etmesi için, kendi hâlinde bir kaç yılın akıp geçmesi gerekmişti. Nurları hecelemeye lise birde başladım... Adıyaman, bir kaç fedakâr Nur talebesinin gayretleriyle nur şehri olmaya doğru yol alırken kervana dâhil olmuşuk; yolculuk devâm ediyor. Bu sualin kâmil cevabı zaman ister, kısa kesiyorum...

Üstad'ın tanınmış talebeleri arasında tanıdıklarınız var mı? Varsa bir hatıra veya intibanızı anlatmak ister misiniz?

Lisede okuduğum yıllarda bir ziyaretleri vesilesiyle Abdullah Yeğin ve Mustafa Sungur ağabeyleri tanıdım. Bir akşam sohbetinin bahşettiği imkânlar çerçevesinde bu ağabeylerin kal derslerinden ziyâde hal dillerinden derinden mütessir oldum. Onlar gibi olabilmeyi çok istedim, hâlâ çok istiyorum. Sonra merhum Hulusi Yahyagil ağabeyi tanıma ve birkaç dersinde bulunma bahtiyarlığını yaşadım. Zihnimde, muhayyilemde üstadvarî bir tesir bıraktı. Onu dinlerken ilk beş on dakikadan sonra silinip kayboluyor ve Üstâd gelip onun yerine oturuyordu. Hangi lâtifemin bahşettiği imkânla bu hâleti yaşadığımı bugün bile anlayabilmiş değilim...

Bayram abi, Abdulkadir Badıllı abi, Birinci ve Fırıncı abiler tanıma bahtiyarlığına eriştiğim ağabeylerden ilk aklıma gelenler; Allah cümlesinden râzı olsun... Zübeyir ağabey ile Mehmed Kayalar ağabeyi ise bilhassa tanımak isterdim. Birincisine yaşımız ve zemin müsaîd olmadı, Kayalar ağabay ile temas kuramamış olmak ise tamamen benim gafletim. 1994 Haziran'ında Hakk'ın rahmetine kavuşan "Nurun Muallimi"ni bugün asla tasvib etmediğim cemaatî telkin ve inkârlara fedâ edişime ne kadar hayıflandığımı anlatamam. Halbuki onun Yalova ve İstanbul'da yaşadığı son onbeş yılı ben de Bursa ve İstanbul'da yaşamıştım. Heyhat, vuslat ebediyete kaldı... Rabb'im bu kutub yıldızlarının vefat etmiş olanlarına rahmet etsin, hayatta olanlarına ise sıhhat ve afiyet versin.

Güçlü bir kaleminiz var. Zaman zaman makaleler de yazıyorsunuz. Ancak, geldiğiniz seviyeden memnun musunuz?

Tevazu, ahlâk-ı hasenedendir; mü'mine de çok yakışır. Ne var ki, bâzen küfrân-ı nimete kapı aralayabileceği gibi, muhatabın kameti sebebiyle, hakikat de telâkki edilebilir. İkisi de yanlış, ikisi de tehlikeli... Güçlü kalem meselesine gelince... Gıpta ve hayranlıkla okuduğum tek isim: Cemil Meriç. Tanpınar, Kemâl Tahir, Necib Fâzıl gibi bir kaç isim arada bir yolumun düştüğü metruk ziyaretgâhlar... Daha yenileri ise okuyamıyorum... Tahrib edilen Türkçe'nin katilleri arasında yer alan müstağriblere düşmanlığım, düşüncelerinden önce dillerine...

Türkçeyi önce Cumhuriyetin kurucuları tahrib etti. Haklılardı... Haklılardı, çünkü Osmanlı'dan kurtulmak istiyorlardı. Dilini tahrib etmeden Osmanlı'dan kurtulmalarının mümkün olmadığını anlamaları için zeki olmaları gerekmiyordu. Sonra devreye Sol girdi... Dili tahrib etmekte Sol, akle hayâle gelmedik çılgınlıkları göze aldı... Çünkü dil tahribinin tehlike gördükleri bin yıllık bir irfân ve İslâmiyet'in mevtini netice vereceğini düşünüyordular. Akla yakın bir zân... Bu şenî tahribkârlığa Sağ uzun yıllar direndi. Dil tahripçileri için Nurcular aşılması ve fethi en zor hisardı. Necib Fâzıl, Kaplan ve Kabaklı gibi isimler de birer heykel-i mücessem gibi karşı duruyorlardı... Fâzıl, Kabaklı ve Kaplan gibilerin ölümleriyle geride bıraktığı boşluğu, Nurcular'ın kırılan direnci ve eli kalem tutanlarının şuarsuzluğu da büsbütün derinleştirdi... Bugünkü Türkçe ile değil bir uslûb kurup eser vermek, alelâde bir arzuhâl yazmak bile kabil değil. Sanırım bu büyük dâvânın tek divânesi kaldım. Bütün yapabildiğim, okunmamak ve anlaşılmamak pahasına da olsa uydurukçaya yazılarımda yer vermemek. Ümid ediyorum ki, gelecek nesiller, Nurlar ile birlikte geçmişlerini de öğrenmek cehdi ile dilin bu fetret devrinin yaralarını saracak ve mâzîdeki muhteşem irfânımızın hamîsi zengin Türkçe'ye yeniden hayat vereceklerdir.

Geldiğim seviyeden memnun muyum? Hayır... Onbeş yıllık bir inkitâın sebebiyet verdiği kayıpları telâfi etmem gerekiyor. Sesimi daha geniş kitlelere duyurmanın bir yolunu bulmam lâzım. Kolay değil... Bugün sesini duyurabilenlerin sırtında devasa yumurta küfeleri var. Terennümleri serhad türküleri değil, harcıâlem nağmeler: Renksiz, kokusuz, musikisiz yâveler... Onların arasında bana yer yok... Yer yok, zirâ konuşmak istiyorum, onlar ise susmaktan yanalar...

Nisbeten haysiyetli duranları cemaatçılık ve tarafgirlik hissiyatı esir almış, bütün kapıları dışarıdan vuku bulan her ziyarete sımsıkı kapalı. Bu kapalılık, önce kendilerinin sesini boğuyor, haykırdıklarını sadece kendileri duyuyor. Aralarında olsam ne, olmasam ne...

Taraf'da yazmak isterim, daha da iyisi, bir Taraf'a hayat vermek isterim: Daha mü'min, daha müeddeb, daha biz olan cihânşümûl bir Taraf... Önce sermaye, sonra ölümüne birlikte yürüyebileceğim bir ekib. Ya kısmet...

Kaleminizi arzu ettiğiniz maksada muvafık kullanabiliyor musunuz?

Az önce ifâde etmeye çalıştım, imkânların elverdiği nisbette, evet... İnanmadığım hiçbir şeyi yazmadım, yazmıyorum... Kalemime açılacak kapıların azlığı ciddi bir handikap, aşmaya çalışıyorum.

Edebiyatçılardan teşekkür eden herhangi bir grubunuz var mı?

Maalesef... Mu'tâd olarak biraraya geldiğim, târif ettiğiniz gibi bir edibler grubu yok. Daha çok şahsî temasların öne çıktığı bir çevreden bahsetmem mümkün. Yazık ki, Türkiye'de edebiyat ve düşünce adamlarını bir araya getirecek zeminler fazla değil. Eskiden bu vazifeyi dergiler deruhte ederd, ama artık dergilerin etrafında da bu kabil bir araya gelişler yok. Dergi var mı ki?..

Böyle bir grubu teşekkür ettirmek ve projeler geliştirmek istemez misiniz?

Hayır, demek; bütün iddialarımın inkârı olur. Elbet de isterim... Ancak yalnız başına istemek, bir şey ifâde etmiyor. Sizin gibi aynı yolun yolcularını bulmanız gerekiyor önce. Sonra yapılması gerekenlerin enine boyuna konuşulduğu, maddî-mânevî imkânların tahsis edildiği zeminler lâzım. Bitmek tükenmek bilmeyen himmetlere ihtiyaç var. Türkiye’de birşeyler yapmaya teşebbüs etmenin ilk şartı, korkmamaktır; korkmayacaksınız... İnanıklarınız hayatınızdan daha kıymetli değilse, yola çıkmayacaksınız. Zirâ tabîî uzuvlarına bile düşman nazarlar ile bakan bir devletin idaresi altınada yaşayanların hayatları ilk vazgeçecekleri şeydir, son değil...

Bu tarz çalışma yapmak isteyen grub veya kişilere ne gibi tavsiyelerde bulunmak istersiniz...

Çok basit: Nurcu olmalarını tavsiye ederim... 3 adedden 111’in gücünü elde eden bir formüle başka hiçbir yerde rastlamadım. Nurcu olmak demek, Said olmak demektir. Said, Barla inzivasında dünyâyı ihâta eden cihânşümûl bir hizmete zemin hazırlayandır. Çığır bir kere açılmıştır, arkadan gelenlere düşen, izleri tâkib etmek ve yolu daha da tahkim etmektir...

Yazar ve düşünce adamının birinci silâhı, kullandığı dil. Dili kullanamayan yazar, dâvâyı daha yolun başında iken kaybetmiş demektir. Dili iyi öğrenmenin yolu, kullandığınız dilde verilmiş en güzel eserleri bıkmadan usanmadan okumaktır. Dilbilgileri ile takviye, sonraki iş; teknik târif mesâbesinde bir faaliyet gramer. Bir dilin gramerini çok iyi bilmenin tabîî neticesi, iyi bir yazar veya edib olmak değildir. Öyle olsa idi gramer erbablarının ekseriyeti edib ve yazar olurdu.

Sadeleştirilmişlerinden uzak durmak kaydı ile Süleyman Nazif, Namık Kemâl, Halit Refik, Yakub Kadri, Peyami Safa ve Tanpınar’ı mutlaka okusunlar. Türkçe bütün zenginlikleriyle bu zevâtın eserlerinde arz-ı endâm eder... Nihâyet, Meriç... Meriç, Türkçe’nin Himalaya’sı. Tırmansınlar, küçük birer Himalaya olamazlarsa bile keşifleriyle zenginleşeceklerdir... Sanırım bir röportajın imkânları bahsi daha da uzatmaya müsait değil, bu kadarla iktifâ edelim...

Nurettin Huyut’un röportajı:

HÜSEYİN YILMAZ

Mehmet ÖZÇELİK tarafından yazıldı.
Pazartesi, 27 Eylül 2010 17:44 -

---

http://www.risalehaber.com/news_detail.php?id=55669